

особливостями окремих країн. Крім того слід відмітити, що синхронізація і широта реформ в різних європейських системах освіти суттєво різняться. Безперечним є те, що інноваційний розвиток вітчизняної освітньої галузі лише в тому випадку буде успішним, якщо ми зуміємо скористатися відповідними багатими надбаннями наших європейських партнерів.

Список використаних джерел

1. Борисенко І. В. Прореформи змісту початкової освіти країн Європейського Союзу / І. В. Борисенко // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Педагогічні науки. – 2013. – Вип. 108, т. 1. – С. 163 – 166.
2. Панкова Н. В. Исследование результатов управленческих реформ системы высшего образования в Европе / Н. В. Панкова, О. В. Курочкина // Научно-технические ведомости СПбГПУ. Сер. Экономические науки. – № 3 (149). – 2012. – С. 180 – 188.
3. Sahlberg P. Models of curriculum development. International trends and the way forward / Pasi Sahlberg // Curriculum reform and implementation in the 21st century: policies, perspectives and implementation; Edited by Pasi Sahlberg. – Ankara : Ministry of National Education, 2006. – P. 108 – 121.

Алла БЕРЕЗА

*головний спеціаліст відділу
організаційно-кадрової роботи
Синельниківської районної державної адміністрації
Дніпропетровської області*

РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ КОМУНІКАЦІЙ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

У 2011 році у Великобританії розпочалася реформа урядових комунікацій. Вона базувалася на реалізації завдань:

- пріоритетність стратегічного планування урядової комунікації;
- утворення Ради забезпечення урядових комунікацій та призначення Виконавчого директора;
- утворення спеціального відділу державних закупівель у сфері комунікацій [1, с. 11].

2014 року реформа набуває нових обрисів і проходить вже під гаслом «Політика єдиного голосу». Керівником Офісу урядових комунікацій стає Алекс Айкен. Першочерговим для британських реформаторів стало проведення аудиту, який дав відповіді на ключові питання: скільки коштів витрачають на комунікацію? скільки працює людей? який результат?

Висновок аудиту був наступним: слабкий зв'язок між стратегічними цілями і комунікативною стратегією, слабка координація між різними

міністерствами, неефективне витрачання коштів, незрозумілий результат.

В чому полягає концепція політики єдиного голосу? Її розробники виокремили наступні позиції:

- пріоритетні напрямки комунікації формуються на основі програми Уряду;
- єдиний план створює, узгоджує і координує комунікаційний офіс Прем'єр-міністра;
- комунікаційні кампанії розробляє Офіс урядових комунікацій;
- реалізують комунікаційний план і кампанії профільні департаменти міністерств та відомств;
- бюджет узгоджує голова з питань етики (в законі чітко визначено на що можна витрачати гроші);
- оцінку ефективності проводить Рада з оцінювання (представники уряду, медіа-ринку, громадськості);
- в кризу комунікації підпорядковуються COBRA.

COBRA – команда державної оцінки ризиків, яка щорічно публікує прогноз ризиків на наступні 5 років. Вони створюють план дій на всі кризові ситуації: хто, що, коли, з ким має робити в кризу. Кризова урядова команда працює цілодобово. Формується з волонтерів різних міністерств. Аналітики COBRA щоденно готують інформацію на дві сторінки з фактажем, цитатами, статистикою.

Вже незабаром Офіс урядових комунікацій концентрує свою увагу на 150 комунікаційних кампаніях, виокремлює 5 основних напрямків роботи та розробляє лише 1, але ефективний план впровадження нової культури урядових комунікацій. Управління репутацією та робота з медіа триває 24 години на добу 365 днів на рік.

Реформатори державних комунікацій Великобританії чітко розділили такі поняття як «політична» та «державна комунікація». Це те, чому в Україні досі не навчилися. Політична комунікація – це політичне позиціонування міністрів чи політичних партій, державна комунікація – це будь-яка комунікація державного органу щодо комунікацій з громадянами.

Ще одна ключова відмінність британських державних комунікацій від українських: домінування проактивних комунікацій. Державні комунікатори у Великобританії завжди діють на випередження. На критику в британському уряді майже не реагують, вона мінімальна.

Які ж результати принесла реформа урядових комунікацій Великобританії? По-перше, за два роки покращили ставлення людей до дій уряду в економічному напрямку на 40 %, по-друге, протягом дії останнього парламенту вдалося заощадити 1 млрд. фунтів.

За останні роки Україна також просунулася на шляху розвитку державних комунікацій. По аналогії з Великобританією був проведений аудит комунікаційних ресурсів міністерств, який виявив проблеми:

- відсутність єдиної системи комунікаційного менеджменту;

- чинне законодавство не відображає сучасних потреб;
- не налагоджена внутрішня комунікація у міністерствах та відомствах;
- міністерства націлені на донесення своїх повідомлень, які інколи не корелюються із стратегією та політикою Уряду;
- існуюча система мотивацій та заохочень не спонукає персонал до запровадження змін.

Законом України «Про державну службу та Положенням про інформаційні служби в структурі державних органів влади детально регулюється діяльність прес-служб та комунікаційних підрозділів. У Законі України «Про державну службу» також визначено особливий статус співробітників служб із зв'язків з громадськістю як державних чиновників. Механізми комунікації і отримання зворотного зв'язку від громадськості розосереджені по ряду додаткових нормативних актів. Такі положення містяться в розпорядженнях Кабінету Міністрів України «Про роботу центральних і місцевих органів влади щодо забезпечення відкритості у своїй діяльності, зв'язків з громадськістю та взаємодії зі ЗМІ», «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики». На основі цих законодавчих нововведень були розроблені та запроваджені комунікаційні стратегії Верховної Ради України та центральних органів виконавчої влади.

Однак, на жаль, сьогодні ми все ще вимушені говорити про те, що основна мета проведення інформаційних кампаній, зокрема роз'яснення серед населення суті реформ, що провадяться в країні та за можливості збільшення рівня підтримки громадянами змін, не досягнута. За даними соціологічного опитування, проведеного Центром Разумкова протягом жовтня – листопада 2017 року, відповідь на запитання: «Чи є достатньою інформація про реформи?», 7 % українців відповіли, що інформації достатньо і вона зрозуміла, 21 % респондентів переконані, що інформація потрібна виключно спеціалістам, 32 % наших співвітчизників вважають, що інформації достатньо, але вона незрозуміла і 40 % заявили, що на їх погляд, інформація не відповідає дійсності.

Для більш ефективного налагодження державних комунікацій та найголовніше, запровадження системи по всій вертикалі влади необхідно реалізувати завдання:

- щорічна розробка комунікаційних стратегій із чітким визначенням завдань та результатів;
- запровадження механізму підготовки фахівців, які виконують комунікаційну функцію в органах публічної влади.

1. Баровська А. Інституційне забезпечення державної комунікативної політики: досвід країн Європи: аналіт. доп. – К. : НІДС, 2014 – Режим доступу : http://www.niss.gov.ua/public/File/2014_nauk_an_rozrobku/comunicat_depart.pdf

Юлія БОРИСОВА

к. соц. н., доцент кафедри

соціальної роботи ДНУ ім. Олеса Гончара

ЄВРОПЕЙСЬКІ ОРІЄНТИРИ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ (ДОСВІД ІТАЛІЇ)

В умовах пошуку оптимальної моделі функціонування інституту соціального захисту населення вітчизняні аналітики звертають увагу на особливості його європейських аналогів. При цьому враховується і досвід функціонування наднаціональних європейських інституцій (наприклад, Європейського соціального фонду) і здобутки окремих країн ЄС щодо інституційно-правового забезпечення належного рівня і якості життя населення. В останньому аспекті інтерес викликає досвід Італії, яка сьогодні проходить випробовування, пов'язані з фінансово-економічною кризою, водночас намагаючись втримати високі (по цілій низці позицій) об'єктивні показники соціальної захищеності різних категорій населення. Серед таких показників – витрати на пенсійне забезпечення (їх питома вага у ВВП одна з найвищих по країнах ЄС) та коефіцієнт заміщення, якій сягає 70 % та навіть в категорії малокваліфікованих працівників є вагомим [5]. Великою (у порівнянні з іншими країнами ЄС) є частка населення, які звільнені від сплати за медичні послуги.

Так само, як й Україна, Італія зазнає впливу демографічної кризи з такими її атрибутами, як низький коефіцієнт фертильності, зростання кількості осіб пенсійного віку і, відповідно, збільшення демографічного навантаження на працююче населення. При цьому середній вік виходу на пенсію в країні до недавнього часу був одним з найнижчих в Європі. Дається взнаки існування потужного тіньового сектора в економіці, якій, за різними оцінками, охоплює від 25 % до 40 % зайнятого населення та 27 % ВВП [2]. Означене не може не позначатися на дієздатності системи соціального захисту, обсягах інвестування в соціальну сферу. Відчутними є розбіжності в рівнях економічного розвитку регіонів. Відповідно, неоднорідною є участь населення в профспілках та страхових програмах соціального захисту.

Внаслідок цілої низки передумов – культурно-історичних, соціально-економічних, політичних – Італія демонструє приклад децентралізованої системи публічного врядування. Навіть *області зі звичайним статусом* мають законодавчі повноваження (хоча й здійснюють їх у межах, визначених державою), які дозволяють їм приймати закони щодо діяльності регіональних служб, організації місцевого врядування, з соціальних, медичних, економічних, культурних питань, освіти, влаштування території. *Області з автономним статусом* мають первинні законодавчі повноваження, які не регламентуються державою,